

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 10 (388)
Жовтень 2022



Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Як важливо для віруючого мати добру репутацію! Якщо ви чи ваша сім'я раптом опинилися в скрутній ситуації, то, маючи добре ім'я, отримаєте допомогу навіть через десятиліття. Ми користуємося благами добрих діл, які чинили раніше. Кожен із нас звертався до когось по допомогу, посилаючись на чиєсь ім'я, чиюсь добру репутацію. Щодня намагайтеся інвестувати у своє добре ім'я. Думайте, який слід ви залишите в житті після себе. Якщо ваші діти звернуться до когось по допомогу, чи скажуть навколишні, що це діти особливої людини, з добрим ім'ям? Яка ваша репутація?

2

БІБЛІЙНИЙ ЛЕНДЛІЗ



Спасіння від зворотності прогресу

4



Маленькі «підручнички»

9



Кімната, у якій ніхто не хоче жити

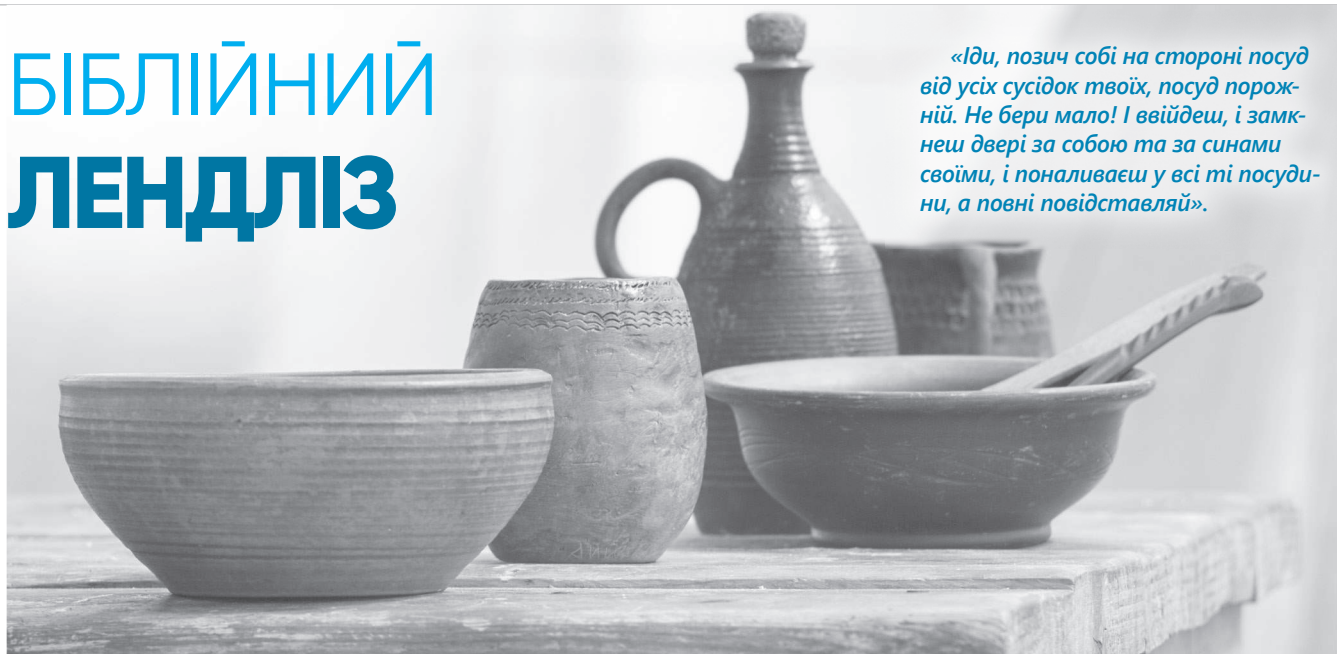
10



Не витрачай з десятини гроші

12

БІБЛІЙНИЙ ЛЕНДЛІЗ



«Іди, позич собі на стороні посуд від усіх сусідок твоїх, посуд порожній. Не бери мало! І ввійдеш, і замкнеш двері за собою та за синами своїми, і поналиваєш у всі ті посудини, а повні повідставляй».

Напевно, сьогодні кожний чув термін «лендліз». Лендліз (англ. *lend-lease*, від *lend* – давати в борг і *lease* – здавати в оренду) – загальна назва системи надання одними країнами-союзниками іншим країнам-союзникам по коаліції військової техніки, зброї, боєприпасів, спорядження, сировини, продуктів харчування й послуг. Цей термін походить від назви закону США від 11 березня 1941 року, згідно з яким уряд мав право на умовах позики-оренди постачати зброю, боєприпаси, спорядження тощо державам, чия оборона в роки війни визнана життєво важливою для безпеки США. Дев'ятого травня 2022 року президент США Джо Байден підписав закон про надання лендлізу для України.

У Святому Письмі є історія, у якій описано біблійний лендліз, ресурс без обмежень з погляду Неба. Невже сьогодні таке можливо? Нині кожен в Україні думає, як вижити фінансово. Багато хто переключився на інше джерело фінансового забезпечення. Проте більшість українців хвилюється, чи видаватимуть пенсії, зарплати, чи буде актуальною робота через пів року. Сьогодні багато країн уже перестають допомагати нам фінансово та продуктами. Як під'єднатися до джерела, яке не вичерпується?

«А одна з жінок пророчих синів кликала до Єлисея, говорячи: "Помер раб твій, мій чоловік! А ти знаєш, що раб твій боявся Господа. А позичальник прийшов ось, щоб забрати собі двоє дітей моїх за рабів". І сказав до неї Єлисей: "Що я зроблю тобі? Розкажи мені, що є в тебе в домі". А та відказала: "Нічого нема в домі твоєї невістки, – є тільки горня оливи". А він сказав: "Іди, позич собі на стороні посуд від усіх сусідок твоїх, посуд порожній. Не бери мало! І ввійдеш, і замкнеш двері за собою та за синами своїми, і поналиваєш

у всі ті посудини, а повні повідставляй". І пішла вона від нього, і замкнула двері за собою та за синами своїми. Вони подавали їй посуд, а вона наливала. І сталося, коли понаповнювано посуд, то сказала вона до сина свого: "Подай мені ще посуду!" А він відказав їй: "Немає вже посуду". І спинилася олива. І вона прийшла, і донесла Божому чоловікові. І він сказав: "Іди, продай ту оливу, та й заплати своєму позичальникові. А ти та сини твої будете жити на позостале"» (2 Цар. 4:1–7). Сумна історія, складні обставини. Слово «кликала» означає, що жінка не просто прийшла і попросила пророка розглянути її справу, якщо буде час. Вона плакала, кричала, бо був ризик втратити майно й дітей. Якби в неї забрали дітей за борги, то вона позбулася б майбутнього. **Ми знаємо, що брати кредити не варто, адже борги – це зло. Проте біда може несподівано прийти до будь-кого: важка хвороба, втрата роботи, смерть близького. Усе враз докорінно змінюється на гірше, людина впадає у відчай.**

ДОБРА РЕПУТАЦІЯ

Люди, у яких сталася біда, були сім'єю слугителя. У житті віруючих, адвентистів, також можуть бути серйозні труднощі, важкі випробування. Ось смерть прийшла в сім'ю цієї жінки. Не поспішаймо осуджувати її. Дехто може сказати, що трагедія трапилася в її житті через те, що вона чи її сім'я згрішила. Та це не завжди так. У праведних, глибоко віруючих людей бувають важкі життєві виклики. Церква, Святе Письмо, приклад чоловіка навчили цю жінку: якщо трапляється біда, то насамперед потрібно звертатися до Бога. Як добре мати таку гарну звичку!

Жінка визнала свою безпорадність. Вона неодноразово акцентувала на

тому, як її чоловік любив Господа, що він був вірний Богові й активний у служінні. Вона більше говорила про нього, його репутацію, аніж про свою проблему. А могла ж описувати кредитора, який він злий, несправедливий, хоче забрати найцінніше та якнайшвидше.

Як важливо для віруючого мати добру репутацію! Якщо ви чи ваша сім'я раптом опинилися в скрутній ситуації, то, маючи добре ім'я, отримаєте допомогу навіть через десятиліття. Ми користуємося благами добрих діл, які ми чинили раніше. Кожен із нас звертався до когось по допомогу, посилаючись на чиєсь ім'я, чинячи добру репутацію. Щодня намагайтеся інвестувати у своє добре ім'я. Думайте, який слід ви залишите в житті після себе. Якщо ваші діти звернуться до когось по допомогу, чи скажуть навколишні, що це діти особливої людини, з добрим ім'ям? Яка ваша репутація?

БОГ ВИКОРИСТОВУЄ ПРОСТІ РЕЧІ

«І сказав до неї Єлисей: "Що я зроблю тобі? Розкажи мені, що є в тебе в домі". А та відказала: "Нічого нема в домі твоєї невістки, – є тільки горня оливи"» (2 Цар. 4:2). Єлисей почав із запитання, він розмірковував, як можна допомогти цій жінці. Наведений текст показує нам важливий принцип, як Господь діє в цій історії і нашому житті. **Бог часто використовує те, що є в нашому домі. Цього достатньо, щоб Господь допоміг. Інколи ми вважаємо, що щось більш глобальне має розв'язати нашу проблему. Ми думаємо, що краще було б дати кошти тій жінці, аби вона розрахувалася з позичальником, чи познайомити з потрібними людьми, які могли б допомогти їй.**

Читаючи, що в неї було лише горня оливи, розуміємо рівень її бідності. Сьо-

годні багато з нас перебуває в значно кращих умовах, ніж ця жінка. Ми маємо хоч незначні, але запаси їжі. Проте дехто живе лише одним днем.

Ця жінка була дуже бідна. «А він сказав: "Іди, позич собі на стороні посуд від усіх сусідок твоїх, посуд порожній. Не бери мало! І ввійдеш, і замкнеш двері за собою та за синами своїми, і поналиваєш у всі ті посудини, а повні повідставляй"» (2 Цар. 4:3). Знову зауважуємо важливість репутації, доброго імені. Якби в неї були погані чи конфліктні стосунки із сусідами, вона б ніколи не пішла до них позичати посуд, до того ж багато. Чужі люди не позичили б глечі, адже тоді це було недешеве майно. Добре ім'я жінки, її позитивний вплив на сусідів також були певним служінням. Бог у такий спосіб проповідував їм.

Важливо пережити особистий досвід

Жінка залучила до справи своїх синів, які подавали їй глечі. Її діти на власні очі бачили Боже чудо. Часто, розв'язуючи важливі питання, ми говоримо своїм дітям: «Іди, не заважай мені». Одна річ читати досвіди інших, та зовсім інша – пережити досвід особисто, мати практичне духовне життя. Ризик для віруючих дітей полягає в тому, що вони можуть піти у світ. Єдине, що може залишити їх у Церкві, – це їхня участь у практичному духовному житті. Також дітей потрібно залучати до домашнього служіння.

Ми не знаємо точного віку синів цієї жінки. Проте я впевнений, що втручання Бога в життя їхньої сім'ї вони не забудуть ніколи. Як важливо батькам залишати такий практичний духовний приклад своїм дітям, незважаючи на труднощі, проблеми, трагедії, які вони переживають. Це потребує зусиль і вимагає йти на ризик. Як батьки, ми іноді проявляємо невір'я: якщо не переживемо глибокого досвіду з Богом, то що покажемо своїм дітям? Господь чітко наказав жінці залишити синів удома, щоб вони побачили Боже чудо.

Оточить себе гідною духовною підтримкою

Для чого зачиняти двері? Адже християнство – відкрита релігія. Ми ж, навпаки, розповідаємо іншим про досвіди з Богом. Скільки людей дізналося б, що глечі чудом наповнювалися оливою і вона не закінчувалася! У Святому Письмі є історія, коли Ісус зробив дещо схоже, – це воскресіння доньки Яіра. Одних людей Христос попросив вийти, інших залишив. Ті, хто вірив у чудо, хто підтримував руки Ісуса, залишилися. Скептиків, які насміхалися, Він

попросив вийти з кімнати на певний час. **Дуже важливе наше оточення, яке не сіє сумнівів, не тягне нас донизу, а підтримує, радить слухати, що пропонує робити Бог. Очевидно, сини цієї жінки й сама вона мали сильну віру, оскільки Бог сказав залишити їх і зачинити за ними двері.**

Ми іноді впадаємо в крайність: вважаємо, що так далеко відійшли від Бога, духовно охололи, що Господь навряд чи тепер благословить. У наказі принести від сусідів якнайбільше глечів є надія для кожного з нас, адже ми також можемо принести свій порожній глек до Ісуса.

«І пішла вона від нього, і замкнула двері за собою та за синами своїми. Вони подавали їй посуд, а вона наливала. І сталося, коли понаповнювано посуд, то сказала вона до сина свого: "Подай мені ще посуду!" А він відказав їй: "Нема вже посуду". І спинилася олива. І вона прийшла, і донесла Божому чоловікові. І він сказав: "Іди, продай ту оливу, та й заплати своєму позичальникові. А ти та сини твої будете жити на позосталі"» (2 Цар. 4:5-7). Бачимо повну довіру жінки до слів пророка Єлісея. У неї був свій життєвий досвід, але вона дослухалася до поради пророка. Коли завершилося чудо? Бог не сказав, скільки буде літрів оливи, Він міг би давати до безкінечності. **Обмеженням чуда була віра жінки, а не Бог. Це обмеження було в кількості посуду, який вона взяла в сусідів. Божий ленд-ліз – це необмежена допомога: наскільки я вірю, проявляю послух і що я планую зробити зі словом, яке дав Господь.** Пророк не дав жінці жодної матеріальної допомоги, але дав Боже Слово. Воно має силу, тому нам треба жити згідно з Божими настановами.

У Бога є безліч шляхів, як нас забезпечити

Чому б не закінчити цю історію словами: «І сталося, коли понаповнювано посуд, то сказала вона до сина свого: "Подай мені ще посуду!" А він відказав їй: "Нема вже посуду". І спинилася олива». Оливою був заставлений весь будинок. Жінка отримала те, що їй було

потрібно. Чому ж є вірш 7: «І вона прийшла, і донесла Божому чоловікові. І він сказав: "Іди, продай ту оливу, та й заплати своєму позичальникові. А ти та сини твої будете жити на позосталі"»? Тоді олива була національною валютою. Для нас очевидно, що з тією оливою, яку дав їй Бог, потрібно щось робити. І жінка йде до пророка й удається за порадою про подальшу дію. Який дивовижний послух! Вона хоче, щоб наступний крок також був благословенний Богом. І в продажі оливи Бог допомагав їй.

Господь не лише розв'язав проблему жінки, а й зробив так, щоб вони мали за що жити. Бог дав щедро. Його благодаті достатньо, щоб наповнити кожну порожню посудину в нашому житті. Доки є грішник, який кається, Богові є що наповнювати. Сьогодні Господь бажає, щоб Його діти продемонстрували свою віру. У Нього є безліч шляхів, як нас забезпечити.

Ми не знаємо, що буде з нашою країною через місяць. Війна в Україні показала, як швидко все може змінитися. Ми не знаємо, як будемо забезпечувати свої сім'ї, підтримувати служіння, членів Церкви. Ця жінка мала чіткий план – звернутися до Бога. Вона навчилася жити за Біблією, не вигадувала свої способи розв'язання проблем. Покладаймося й ми на всемогутнього Бога, проявляймо послух Святому Письму і дозволяймо Богові діяти в наших скрутних ситуаціях. **Господь закриває одні джерела, проте відкриє інші. Як не «оливу» Бог дасть, то щось інше. Господь обов'язково знайде шлях, як забезпечити Своїх вірних дітей.**

Звільніть посудину

Ця історія і про спасіння від гріхів, і про те, як прийти до Христа і наповнитися Святим Духом. Бог бажає наповнити наші порожні посудини. **Умова для того, щоб Господь міг наповнити нас Своєю благодаттю, миром, зціленням, – це бути порожніми. Важко наповнити Святим Духом те, що зайняте іншим: гордістю, невір'ям тощо. Не принципово, який об'єм має посуд. Будь-який «глек» Бог може наповнити Своєю присутністю. Це ми вважаємо, що ця людина негідна, оскільки це наркоман, корупціонер, хабарник, жорстокий, а ось це добра людина. Лише Бог бачить «об'єм» людської душі й заповняє Собою її порожнечу.**

Ми іноді впадаємо в крайність: вважаємо, що так далеко відійшли від Бога, духовно охололи, що Господь навряд чи тепер благословить. У повелінні принести від сусідів якнайбільше глечів є надія для кожного з нас, адже ми також можемо принести свій порожній глек до Ісуса.

ПРОДОВЖЕННЯ НА С. 10 ▼



СПАСІННЯ ВІД ЗВОРОТНОСТІ ПРОГРЕСУ

Останнім часом ми багато й по-особливому молилися. Під час війни ми були свідками, як Бог втручався в наше життя, як відповідав на наші молитви, благословляв, чудом зберіг життя багатьом від ракетних ударів, як зцілював рани, годував людей у підвалах. Коли люди втратили своє житло, чужі стали близькими, вороги почали примирятися одне з одним. Сьогодні ми маємо свідчити про Божу милість. На тлі загальної розрухи й біди ці досвіди здаються незначними, але пам'ятаймо, що Господь говорив у пустелі ізраїльському народові: «Одежа твоя не витиралася на тобі, а нога твоя не спухла...» (П. Зак. 8:4). Бог навчає нас помічати такі досвіди.

Чому Господь дає Себе побачити, запевняє нас у Своїй присутності, але водночас не розв'язує всіх наших проблем? Згадаймо чудеса, які чинив Христос, як зцілював, коли жив на Землі. Минало кілька десятиліть, і ті люди все одно помирилися. У Святому Письмі ми читаємо про воскресіння Лазаря, але не відомо, що з ним було далі. Ми розуміємо, що через декілька десятиліть він все ж таки помер. Чому Бог, Який по-особливому торкнувся цих людей, не розв'язав усіх їхніх проблем? Коли Христос дивовижним чином нагодував хлібом і рибою п'ять тисяч осіб, скільки людей побачило в тому чуді Бога? Скільки людей побачило Господа в буханці хліба, яким ми ділилися під час війни з переселенцями?

Найбільше Боже благословення – це дар вічного життя завдяки жертві Христа. Через інші благословення Господь показує нам напрямок до основного благословення. Усі обітниця та благословення, які Господь бажає нам дати, ми одержимо не на Землі, а у вічності. Бог завжди звертає погляди

людей до Неба, бо саме там спасіння та зцілення будуть цілковиті.

ТИМЧАСОВІ БЛАГОСЛОВЕННЯ НА ЗЕМЛІ

«Адже наше життя – на небесах, звідки й очікуємо Спасителя, Господа Ісуса Христа, Котрий силою, якою Він може все підкорити Собі, перемінить наше принижене тіло так, щоб воно було подібне до Його прославленого тіла» (Филп. 3:20, 21). Незважаючи на хвороби, переживання, на те, що цей світ стає дедалі більш непридатним для життя, ми прижилися в ньому. Нам хочеться побудувати вічне царство тут, на Землі, але вічне життя дається лише на Небесах. Якщо хтось сьогодні не отримує відповідей на свої

молитви, його надії, мрії, сподівання не здійснюються, пам'ятаймо, що Бог дасть нам усі благословення лише на Небі, звідки ми чекаємо Спасителя. Чого ви чекаєте більше: закінчення війни в Україні чи Другого приходу Христа? Чомусь часто Прихід Ісуса в нашому християнському житті є лише тлом.

Коли з Божої благодаті в Україні настане мир, усі наші проблеми не будуть розв'язані. Необхідно правильно розставляти пріоритети. Коли ми займаємося, здавалося б, найважливішими питаннями життя і здоров'я, не робимо це за рахунок спасіння, вічних цінностей, відсунувши їх на другий план. Як би Бог не благословив наше тіло: чи зціленням, чи їжею, чи порятунком від бомб, це є «наше принижене тіло». Коли на Землі стає нестерпно важко, підніміть очі до неба.

З ЯКИМИ ДУМКАМИ ПОМРЕМО, З ТАКИМИ Й ЗУСТРІНЕМО БОГА

«Отже, коли ви з Христом воскресли, то шукайте горішнього, – того, де Христос сидить праворуч Бога. Думайте про горішнє, – не про земне. Адже ви померли і ваше життя поховане з Христом у Бозі» (Кол. 3:1-3). Ця обітниця говорить, що ваше життя сховане не просто в цокольному приміщенні, бомбосховищі, коридорі, де застосовано правило «двох стін», а в усемогутньому Богові. Навіть якщо під час війни комусь доведеться померти, Господь пам'ятає кожного з нас. Він воскресить людину в тому самому тілі і з тими самими думками, з якими вона померла. Який же це важливий духовний принцип! З якими думками людина помре, з тими й воскресне та вирушить на Небо. Як важливо в цей буремний час спрямувати свої думки в Небо!

Чому твій одяг не зношується, взуття не стирається, а ноги не набрякають? Щоб у тому взутті й тими ногами йти до Ханаану, а не топтатися на місці. Ось чому Бог благословляє нас не так, як би ми хотіли, хоч і понад міру. Якщо Він зіллє на нас усі Свої благословення, то ми погубимо себе через незворотність нашого успіху, земного прогресу.

«Коли з'явиться Христос – ваше життя, тоді й ви з'явитесь з Ним у славі» (Колос. 3:4). Ці слова показують нам широку картину вічності. Господь хоче забрати нас на Небеса, щоб навесити тут лад, а потім спустити Єрусалим, який стане столицею оновленої Землі. Тоді буде повний мир і спокій. **Як би щедро Бог не благословляє нас на Землі, наше щастя не буде повне. Славмо Бога навіть за 1 % Його благословень, навіть коли все решта – важкі випробування. дочекаймося Неба і цим засвідчимо, що Христос милостивий до нас.**

ДУМАЙТЕ ПРО НЕБЕСА

Розумні люди, які думають і діють, прагнуть рухатися вперед, розвиватися. Країна третього світу прагне стати розвинутою. Усі ми думаємо про гідну освіту для себе та своїх дітей. Незважаючи на війну, ми намагаємося навчати дітей дистанційно. Проте наш земний розвиток має один парадокс. Американський біолог Джаред Даймонд пише: якби країни, що розвиваються, досягли рівня розвинених, це погубило би планету через надмірне споживання земних ресурсів. Якби ми досягли всіх Божих благословень, це погубило би планету. Україна також прагне до розвитку, ми хочемо підняти нашу економіку, поліпшити рівень освіти тощо.

Учений Річард Свенсон говорить про незворотність прогресу. Сьогодні ми радіємо, що переходимо від двигунів внутрішнього згорання до електромобілів. У довготривалій перспективі це також погубить екологію. Він також говорить про колективну апатію. **Найбільша проблема економіки з погляду використання земних ресурсів – це так звана моральна застарілість речей. Це коли наш мобільний телефон чи автомобіль технічно справний, але випустили нову модель, до того ж сусід уже придбав її. Ми розуміємо, що це додаткове навантаження на земні ресурси, але так хочеться придбати нове.** Людина страждає від вживання алкоголю, усвідомлює згубний вплив спиртного на її здоров'я, адже кожен ковток наближає її до смерті, проте заради короткотривалої насолоди і забуття вона все одно губить себе. Це її особиста апатія до майбутнього.

Тому ми розуміємо, чому Бог благословляє нас, але лімітовано. Він дає нам їжу, розв'язує наші проблеми, але негаразди все одно залишаються, бо планета грішна. Нам хочеться, щоб усі жили гарно, гідно, сито й багато. Проте так буде лише на Небі. Тому апостол Павло пропонує думати про Небеса.

ЩЕ НЕ ВСІ ЛЮДИ ЗНАЮТЬ ДОРОГУ ДО БОГА

«Хай не тривожиться ваше серце: вірте в Бога і в Мене вірте. В домі Мого Отця багато осель. А якби не так, то

Я сказав би вам, оскільки йду приготувати вам місце. І коли піду і приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоб де Я, там і ви були» (Івана 14:1-3). Якщо Бог приготував нам місце, чому ми досі тут? Якщо Бог усемогутній, чому не поклав кінець злу перед Першою та Другою світовими війнами, до голодомору, до сталінського режиму, до війни в Україні?

«А куди Я йду, ви дорогу знаєте. Каже Йому Хоста: Господи, ми не знаємо, куди Ти йдеш. Тож як можемо знати дорогу? Говорить йому Ісус: Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене» (Івана 14:4-6). Ось відповідь, чому ми досі тут, чому Бог ще не евакуював нас на Небо. **Ще не всі люди знають дорогу до Бога. Тому Господь показав цей напрямок, місце, яке Він приготував для всіх нас. Він не займається примусовою евакуацією до Царства Небесного. Завдяки Своїм благословенням Він показує нам, у якому напрямку рухатися.** Христос представив учням План спасіння, а вони сказали, що не знають, куди Він іде. Чи всі, хто знає цю дорогу, ідуть нею? Коли двері будуть зачинені, ніхто вже не зможе ввійти. А Господь бажає благословити всіх.

Чому твій одяг не зношується, взуття не стирається, а ноги не набрякають? Щоб у тому взутті й тими ногами йти в Ханаан, а не топтатися на місці. Ось чому Бог благословляє нас не так, як би ми хотіли, хоч і понад міру. Якщо Він зіллє на нас усі Свої благословення, то ми погубимо себе через незворотність нашого успіху, земного прогресу.

Апостол Павло наголошує, щоб ми думали про Небо, де більше не буде жодного прокляття. «І я побачив святе місто, новий Єрусалим, що сховався з неба від Бога, приготований, наче наречена, прикрашена для свого чоловіка. І почув я гучний голос із престолу, що промовляв: Ось Божа оселя з людьми; і Він поселиться з ними, і вони будуть Його народом, і Сам Бог буде з ними – їхній Бог; і Він обітре кожну сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, – вже більше не буде, бо перше минулося. І сказав Той, Хто сидить на престолі: Ось творю все нове! І каже: Напиши, бо ці слова правдиві й вірні! І Він сказав мені: Звершилося! Я є Альфа й Омега, Початок і Кінець. Я спраглому дам задаром живої води з джерела. Переможець успадкує все, і Я буду його Богом, а він буде Мені сином» (Об'явл. 21:2-7). Бог хоче підтримати і спонукати людей йти Його шляхом, а не просто знати про Нього. «А ляхливим, і невірним, і нечистим, і вбивцям, і тим, що чинять розпусту та чари, ідолопоклонникам, і всім неправдомовцям – їхня частка в озері, що горить вогнем і сіркою, що є другою смертю» (Об'явл. 21:8). Ось чому ми досі за цієї Землі.

ГОСПОДЬ ПРОВЕДЕ ЛЯКЛИВИХ

Бог по-особливому ставиться до ляхливих людей, які добрі, але мають страх. А це той стан, який перешкоджає людині ввійти до Царства Небесного. І Бог чекає. «Не бійтеся тих, що вбивають тіло, душі ж убити не можуть; бійтеся більше того, хто може і душу, і тіло погубити в геєні. Хіба два горобці не продаються за асарія? Проте жодний з них не впаде на землю без волі вашого Отця... Кожного, хто визнає Мене перед людьми, визнаю і Я його перед Моїм Отцем, що на небесах; а хто відречеться від Мене перед людьми, відречуся його і Я перед Отцем Моїм, що на небесах» (Матв. 10:28-33). Бог однаково любить і праведного, і грішного.

У цей скрутний для України час приймімо рішення не обмежуватися тимчасовими знаками уваги від Бога, Його тимчасовими благословеннями. Як приємно бачити, що під час війни люди шукають Господа, укладають завіт з Богом. **Хто сьогодні має образу в серці, відпустіть її. Хто любить Бога, визнайте Його перед людьми. У духовній боротьбі немає нейтралітету, немає більш і менш «гарячих» точок, окупованих і неокупованих територій. Поле бою для диявола – це наше з вами серце. Або ви з Богом, або проти Нього; або спасенні, або ні. Оберіть сьогодні Бога, станьте на шлях спасіння і йдіть ним. А Господь проведе далі. Не йдіть самі, а візьміть ще когось із собою, приведіть ще когось до Бога, до вічності.**



Олександр
Слободський

«Не оглядайся
назад, коли
Бог бере тебе
за руку, щоб
вивести звідти,
де ти гинеш. »





ХОЧУ БОРОТИСЯ З НЕНАВИСТЮ

Війна принесла багато болю, страждань і страхіть. Вона змінила життя кожного українця. Цінності, пріоритети, стосунки, відчуття безпеки – усе це зазнало серйозних змін. Це не оминуло і християн, у духовному житті яких теж відбулися зміни, хоч і не завжди позитивні.

Останнім часом мені найчастіше ставили запитання про ненависть. Християнин не може ставитися до цього почуття нейтрально, оскільки сумління засуджує те, що він відчуває. Людина дедалі частіше запитує себе: «Що я маю відчувати, коли бачу несправедливість, страхіття війни? Як мені реагувати на фотографії дітей, які загинули під час артобстрілу?» Несправедливість війни загострила всі почуття. Тож дослідимо біблійний погляд на ненависть. Спробуймо з'ясувати, що робити з ненавистю і чи може християнин ненавидіти?

Ненависть – це глибоке емоційно негативне ставлення суб'єкта до індивіда чи іншого об'єкта, що характеризується відчуттям гніву, ворожистю, огидою, бажанням завдати йому болю, як фізичного, так і морального, чи заподіяти шкоду. **Ненависть – перша природна реакція на страхіття, смерть, руйнування, насилля й війну. Природна не означає, що вона правильна в Божих очах. Людська природа гріховна, тому виникає запитання: чи є ненависть гріхом?** Погляньмо, що говорить Біблія: «Хто Господа любить, – ненавидьте зло!» (Псал. 97:10); «Хто любить душу свою, погубить її; хто ж ненавидить душу свою в цьому світі, той збереже її для вічного життя» (Івана 12:25). Декого ці вірші можуть вразити, оскільки в нашій пам'яті, як правило, звучать інші тексти: «А Я кажу вам, що кожний, хто гнівається на брата свого безпідставно, підпадає під суд. Якщо хто скаже на свого брата: рака (виродок), –

той підлягає верховному суду. А хто скаже: дурний, – той підпадає під вогняну геєну» (Матв. 5:22); «Хто каже, що він перебуває у світлі, а ненавидить свого брата, той ще досі в темряві» (1 Івана 2:9); «Якщо хто скаже: Я люблю Бога! – але ненавидить свого брата, той неправдомовець» (1 Івана 4:20). Здається, що в цих текстах є протиріччя, але уважне прочитання дозволить спростувати таку думку.

ТОНКА МЕЖА

Біблійний вірш «Хто Господа любить, – ненавидьте зло!» (Псал. 97:10) цікавий тим, що в ньому не протиставляються поняття любові і ненависті, а показано зв'язок між ними: ті, хто по-справжньому люблять Бога, ненавидять зло. Ненавидять зло саме тому, що люблять Бога. В Івана 12:25 вжито слово «ненавидить» щодо нашого життя. Інакше кажучи, хто сьогодні цінує своє життя понад усе і готовий поступитися будь-чим, аби його зберегти, той втратить його у вічності. Цей текст протиставляє тимчасове грішне життя вічному життю на новій землі. У ньому йдеться про те, що послідовник Христа може і навіть повинен відчувати ненависть та огиду до зла і гріха. Решта наведених текстів говорить, де має бути межа, яку християнин не може переступити: ненависть не слід спрямовувати на інших людей.

«Якщо хто скаже: Я люблю Бога! – але ненавидить свого брата, той неправдомовець» (1 Івана 4:20). Чому Святе Письмо називає мене неправдомовцем? Я ж не говорив, що люблю брата, хоч насправді й не люблю. Я стверджую, що люблю Бога, невже це неправда? Проблема полягає в тому, що замість того, аби розв'язувати проблему з ненавистю до брата, ми акцентуємо на своїй любові до

Бога. Що таке любов до Бога? Любов – це стосунки, а будь-які стосунки будуються на щирості. **Якщо я не хочу говорити з Богом про свою ненависть до брата, це є приховуванням гріха. По-іншому це можна назвати лицемірством. Саме тому я неправдомовець, бо вдаю, що все добре. Я не планую боротися з ненавистю до брата, тому цей гріх залишається в мені. Проблема полягає не просто в тому, що в мені є гріх, а в тому, що я не планую змінюватися, не докладаю зусиль, аби позбутися гріха, отже, цей гріх здобув перемогу наді мною.** То чому ж я неправдомовець? Я не можу любити Бога і не боротися зі своїм гріхом. Я або люблю Бога і прошу Його допомоги в моїй війні з гріхом, або ж я тільки говорю, що люблю Господа, але це самообман.

Розповідайте все Богам

Біблія застерігає нас від ненависті до людини, оскільки це почуття може перерости в бажання помсти. Цей гріх забирає в нас право сказати, що ми щиро любимо Бога. Невже не в цьому суть нашого християнського життя? Чи дозволимо ми чомусь віддалити нас від Господа?

Якщо ненависть до людини є гріхом, але щодо самого гріха – це природна праведна реакція, тоді виникає запитання: як подолати ненависть до людини? **Необхідно визнати почуття ненависті, що переповнює серце, перед Богом. Треба звернутися до Господа і розповісти про все, що болить. Так ми засвідчимо, що не хочемо, аби це почуття переповнювало нашу душу. Я не бажаю бути лицеміром, який лише говорить, що любить Бога.**

Найкращою ілюстрацією цього кроку є псалми «прокляття» Давида. Часто їх наводять як доказ того, що проклинати й ненавидіти можна, але їхня суть зовсім

в іншому. Чому Давид, який писав ці псалми «прокляття», не вбив Саула, коли була така нагода? Адже він просив у Бога помсти для ворога. Важливо розуміти, що псалом – це насамперед молитва до Бога, де Давид розповідав про свої почуття. Ці відверті псалми – гарний приклад для наслідування, коли ми не приховуємо біль нашого серця, а виливаємо його перед Богом. І виливаємо стільки, скільки потрібно, скільки болить.

Давид показав своїм життям, що ненависть, страх і біль через несправедливість потрібно віддати Богові. І згодом у вас не залишиться ненависті, ви не глекатимете бажання помсти. **Коли ви довіряєте Богові, то знаєте, що справедливість настане свого часу. Одна з проблем помсти полягає в тому, що вона має циклічний характер, отже, ніколи не зникає. Хто живе бажанням помсти, не може зробити другий крок на шляху перемоги над ненавистю.**

Ненависть – ворог, який здобуває перемогу, коли ви довго перебуваєте поруч із ним. Оголошення війни гріху – важливий крок, а усвідомлення пастки ненависті дасть розуміння, що її потрібно позбутися, інакше вона стане частиною вашого єства. Тоді вона витіснятиме із серця любов до Бога та ближніх. Ненависть схожа на радіацію, яка непомітно й поступово вбиває того, хто зазнає її впливу.

Дозвольте Богові загоїти РАНИ ДУШІ

Бог бажає допомогти і полегшити біль, який відчуває кожна людина під час війни. Потрібно постійно розповідати Йому про те, що вас наповнює. Це потрібно вам. Бог знає про вас усе. Важливим нюансом у цьому питанні є час. Залежно від глибини душевної рани час для загоєння потрібен різний. Бог це розуміє. Головне – не змиритися з ненавистю в серці.

ПЕРЕМАГАЙТЕ НЕНАВИСТЬ ДОБРОМ

Пробачте тому, кого ненавидите. Пробачення насамперед потрібно нам, а не тому, хто заподіяв нам зло. Часто той, хто завдав болю, не усвідомлює жаху свого вчинку. Коли ми довго живемо з ненавистю в душі, вона роз'їдає нас. У Вих. 23:4, 5 читаємо про ставлення до ворога: *«Коли стрінеш вола свого ворога або осла його, що заблудив, то конче повернеш його йому. Коли побачиш осла свого ворога, що лежить під тягарем своїм, то не загайиш допомогти йому, – конче поможеш разом із ним»*. Слово «разом» говорить про співпрацю з тим, до кого відчуваємо ненависть. *«Але якщо твій ворог голодний, – нагодуй його; якщо спраглий, – дай йому пити; роблячи це, ти нагортаєш*

йому на голову палаюче вугілля. Не будь переможений злом, але перемагай зло добром» (Римл. 12:20, 21).

Якщо вам здається, що пробачити ворога неможливо, це свідчить про те, що ви не пройшли попередніх кроків. Для цього потрібен час, проведений у щирому глибокому спілкуванні з Богом. Без цього порада «перемагай зло добром» звучатиме нереально й несправедливо. Ненависть – отрута, яка позбавляє нас благодаті, а отже, і спасіння. *«Пильнуйте, щоб ніхто не був позбавлений Божою благодаттю, аби хто не наробив прикроців, коли випустить гіркий корінь, та щоб ним багато хто не опоганився»* (Євр. 12:15). Ненависть не дає будувати взаємини з Богом. Вона позбавляє здатності свідчити іншим про Бога і його любов, спотворює враження про християнина та Христа.

Тримати зло в душі на когось означає не віддавати його Богові. Як би не було важко сьогодні, докладайте зусиль, аби викоринити з серця ненависть до ворога, віддайте свій біль Богові. У цій війні не дозволимо, щоб ненависть до будь-кого віддалила нас від Бога. Перемагаймо зло й ненависть добром. Вірю, що Бог зцілить ваше серце.



Назар
Корецук

Що спитати з тих, кому не платять?

Люблю, коли мене хвалять. Це справжній бальзам на душу, бензин у моторчик-мотиватор. Інших людей мені теж дуже подобається хвалити й надихати. Проте я стурбована, бо не хочу бути проклята. А ви?

Напевно, я ходжу до дуже гарної церкви. Як би людина не послужила за кафедрою, добре чи погано, як би не звершувала служіння в будь-якому відділі громади, її обов'язково похвалять, подякують (щоб у жодному разі не відмовилася, коли проситимуть знову). І посвячений християнин часто стає «людиною-оркестром». Такі люди і те, і це, і ще ось це роблять, а потім ще й інше. І церква рада, вдячна та щаслива, адже хтось щось робить.

Слава Богу, якщо вистачає сил і прагнення втримувати якісний рівень служіння на всіх «фронтах». Але де контроль якості? У престижних компаніях і навіть у державній поліклініці є параметри, за якими оцінюється якість роботи працівників. І якщо вони «культурають» – не дадуть премій і не буде підвищення.

У церкви часто складається враження, що важлива лише твоя «галочка згоди» на служіння. А те, як ти його звершив, якісно чи ні, нікого особливо не цікавить. Ба більше, ми часто свідомо заплінуємо очі на свою і чужу недбалість, адже «більше все одно нікому» і «докладати зусиль мені ніколи, подякують, що взагалі погодився».

Красномовність і харизма разом зі сміливістю дають можливість витратити на підготовку до служіння менше часу. А в екстрених ситуаціях вона зводиться майже до нуля. До того ж відсутність підготовки може бути майже непомітна, особливо порівняно з тими, хто тільки починає. Та хіба відсутність старанної під-

«Проклятий, хто робить роботу Господню недбало» (Єрем. 48:10).

готовки до богослужіння не є недбалістю, за якою слідує прокляття?

Думаю, усі ми добре знаємо, у яких аспектах служіння можна було би постаратися й підрости. А якщо ви вже не можете придумати, як ще вдосконалитися у своїй підготовці до служіння, тоді допоможіть хоча б одній людині підготуватися та провести його наближено до належного рівня.

Проте не потрібно вимотувати себе цілодобовим служінням, намагаючись у такий спосіб заслужити спасіння. Приймайте Божу благодать у своє життя та якісно звершуйте служіння у вашій громаді.

Варвара Дідковська



ДВОМ КРАЩЕ, НІЖ ОДНОМУ

«Краще двом, як одному, бо мають хорошу заплату за труд свій, і якби вони впали, підійме одне свого друга!» (Екл. 4:9, 10).

Нещодавно ми з дружиною уклали договір щодо нас і наших звичок. Протягом трьох місяців ми зобов'язалися працювати над такими звичками: сімейна прогулянка раз на тиждень, не їсти після 19:00 та о 22:00 бути вже в ліжку. Також до договору ми прикріпили конверт на благодійність. За кожен провал у виконанні умов договору ми кладемо в конверт 20 грн. Коли я пишу ці слова, у конверті вже є 180 грн.

До укладання цього договору мені було важко самотужки сформувати подібні звички. Думаєте, я не молився, не читав Біблію, мотивувальні книги? Усе це я робив. Та Соломон не дарма пише: «Краще двом, як одному». І я скажу, що цей принцип працює на 200 %. Це не означає, що потрібно припинити молитися, досліджувати Святе Письмо й читати мотивувальні книги. Усе це – потужні інструменти для формування нових звичок у житті молоді.

Хтось сказав: «Людині потрібна людина». І це правда. Бог створив нас соціальними істотами. Нам потрібні поруч такі, як ми. Коли тобі важко, ця



людина може обійняти тебе, стати з тобою на коліна і заступатися за тебе в молитві, говорити підбадьорливі слова. «А коли б хто напав на одного, то вдвох вони стануть на нього, – і нитка потрійна не скоро порветься!» (Екл. 4:12). Диявол постійно зацікавлений у тому, щоб ми програвали свої маленькі чи великі битви. Щоразу, як у нашому розумі з'являється порив до відродження, бажання щось змінити у своєму житті, – лукавий уже тут. Він приходить без запрошення.

Ісус посилає в наше життя людей, керованих Святим Духом. Такі друзі дорожчі за будь-які коштовності. У моєму випадку це моя дружина. Чи маєш ти найкращого друга, який піде з тобою в найстрашнішу битву – битву з твоїм «я»?!

В одну із п'ятниць, повертаючись увечері з богослужіння, я, як завжди,

захотів їсти. На годиннику була 20:30. Ми зайшли на кухню, і я підійшов до холодильника. Відкрив його, і рука потягнулася до смачненького. Я вже був готовий програти цю битву. Звичка має велику силу, але Христос сильніший. І цієї миті дружина мене врятувала, промовивши мотивувальні слова. Вона допомогла мені зупинитися й перебороти своє «я». Почалася війна, яка, я вірю, завершиться остаточною перемогою.

Перед тобою сьогодні нова битва. Я не знаю, із чим саме ти борешся. Я впевнений, що тобі вже набридло програвати. Знайди друга, який буде поруч, коли у твій бік летітимуть стріли лукавого.

**Станіслав
Прокопець**

ТОЛЕРАНТНІСТЬ

«Бо праведний сім раз впаде – та зведеться, а безбожний в погибіль впаде» (Прип. 24:16).

Слово «толерантність» використовують у різних сферах. У психології його часто згадують у зв'язку з поняттям фрустрації. Толерантність до фрустрацій – це здатність справлятися з проблемами й обмеженнями, незважаючи на розчарування, яке ми при цьому відчуваємо. Ідеться про опір негативному почуттю,

яке виникає, коли ми не досягаємо бажаного або коли з нами трапляються неприємності. Більшість людей не готова переносити невдачі й розчарування. Аби витримати розчарування, важливо розуміти, що не все відбувається так, як очікувалося.

Багато людей скаржаться на проблеми й почуваються пригніченими. У них навіть може погіршуватися здоров'я. Економічні труднощі й сімейні конфлікти – нелегкий вантаж. Нещастя й біди можуть тривати місяцями та роками, а майбутнє може бути неясним і ненадійним.

У багатьох зараз такий період життя. Думаєш, що все стане кращим, коли відновиться твоє здоров'я? Дозволяєш своїм емоціям залежати від зовнішніх обставин? А якщо нічого не зміниться, то будеш далі скаржитися на життя? Коли справи йдуть не так, як очікувалося, ми розчаровуємося та скаржимося, замість того щоб терпіти негаразди, вірячи в Божі плани для нас.

Ілля й Іван Хреститель відчували сум'яття, спостерігаючи, до яких результатів призвело їхнє пророче служіння. Проте вони змогли подолати сильний страх і відкинути нашіптування ворога, довіривши свої життя в руки Бога.

Сьогодні, як ніколи, нам треба розвивати толерантність, аби залишатися стійкими й вірними, незважаючи на розчарування. Не треба чекати, доки проблеми, сімейні чи робочі конфлікти розв'яжуться. Не треба чекати, доки стабілізується економічна ситуація або поліпшиться здоров'я. «Цей час скорботи й розпачу вимагатиме від нас віри, яка перемагає втому, зволікання і голод, – віри, яка не ослабне навіть перед найсуворішими випробуваннями» (Е. Уайт. Велика боротьба. С. 621).

Ми вже сьогодні можемо розвинути в собі толерантність, якщо зустрічаємо випробування, міцно тримаючись за руку Бога, довіряючи Його обітницям і молячись про Його благословення.



МАЛЕНЬКІ «ПІДРУЧНИКИ»

– Мамо, а навчи мене готувати млинці! – якось попросив син.

Він любить готувати. Я іноді прокидаюся вранці, а сніданок готовий. Проте того дня я не мала настрою готувати млинці і промовила без ентузіазму:

– Так спекотно, синку, нумо завтра!
– Я сам зроблю. Ти тільки керуй!
– Гаразд.

Я говорила, а він робив. Сам збивав яйця, сам додавав цукор, сіль, сам розтоплював масло, замішував тісто, сам пік. Перший млинець – і він сильно обпек пальець до пухиря. Решту допікала я. Хоч я не хотіла млинців, проте бажала бути доброю мамою, а така не змусить дитину з опіком пальця на правій руці пекти млинці. Чи це про щось інше урок вийшов? Не про мамину підтримку, на яку ти можеш розраховувати, а про те, що мама полікувала, пошкодувала і зрештою сама все зробила? Зручно.

Я прийшла до кімнати постраждалого:

– Але це не означає, що я за тебе до 40 років усе робитиму. Моє завдання полягає в тому, щоб ти став самостійним.

Син спочатку не зрозумів, до чого це я, а потім промовив:

– Так? Шкода. А я вже вирішив твоїми зусиллями школу закінчити. Он у мене скільки ще тіла не травмованого.

Днями син сказав:

– Ви з молодшою сестрою ідіть гуляти, а з мене сюрприз на вечерю.

Ми з донькою з радістю пішли на прогулянку. Приходимо, а на столі стоїть «Олів'є». Тарілка велика, глибока. Усе красиво порізане (трохи завеликими кубиками, але для першого разу ідеально), салат заправлений соусом. Краса.

– Оце ти розумник! Це ж така складна страва, стільки всього для неї треба: і зварити, і порізати. Оце так!

– Я боявся, що завеликі кубики, – хвилювався син.

Я відразу розповіла йому свою студентську історію про одноклассницю, яка покликала нас у гості, а готувати не вміла. Вона нарізала все великими шматками: яйце, картоплю прямо на долоні на чотири частини – і в салат. Я пожартувала тоді: «У такий салат банку горошку можна невідкрито кинути». Ми із сином довго сміялися.

Поки я сервірувала вечерю, скуштувала салат, а там... сирі картопля й морква.

– Синку, а ти варив овочі?

– Так.

– Довго?

– Коли закипіли, вода почала виливатися, я й зняв з вогню. Хвилин десять.

– Зрозуміло. Картопля вариться втричі довше.

– Ой.

Що робити? Викидати салат? Але ж син так старався! Як викинути?

– А решта нормально? – хвилюючись, запитав він.

– Решта – так, – усміхаючись, відповіла я.

Тато був на роботі, донька їсти не захотіла. Сіли ми з сином вечеряти. Я вибирала в салаті горошок, яйце й огірок. Син щедро поклав салату собі в тарілку, спробував і промовив:

– Мамо, не їж це.

Засмутився дуже сильно.

– Синку, я дуже хвалю тебе за ініціативу, за те, що всі інші інгредієнти правильні. Ти молодець! Наступного разу, я впевнена, у тебе вийде найсмачніший «Олів'є». А цей теж смачний, просто трохи недоварений, – я намагалася підтримати сина.

Длубаючись у тарілці, син сказав задумливо:

– Ти навчаєш мене, що сильна людина – не та, яка не припускається помилок, а та, яка має сміливість їх визнати й виправити.

– Так.

– А цей салат навчає мене, що деякі помилки не можна виправити.

Діти так цікаво трактують доросле життя! Вони аналізують його по-своєму, запозичують дорослі фрази й розміщують їх у своєму дитинстві.

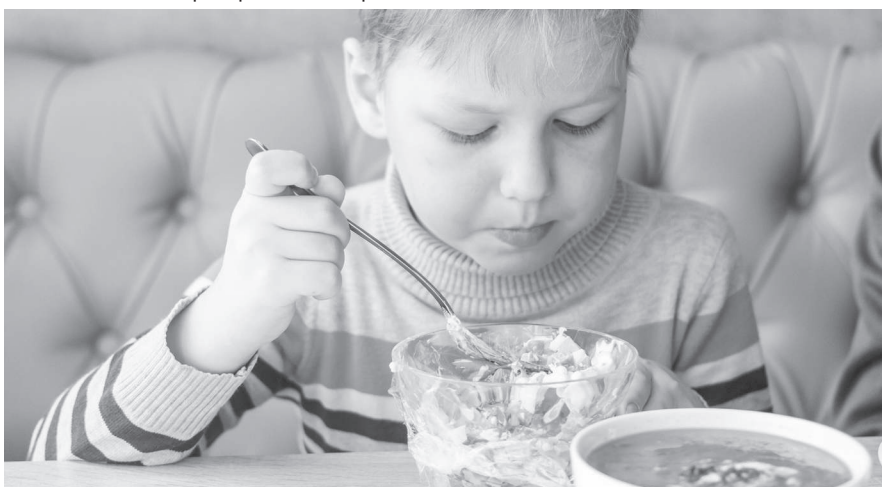
Син чесно їв «Олів'є». Вибрав шматочки яйця, горошок та огірки. Я пропонувала йому іншу страву, але він уперто їв свій салат. Сказав: «Шкода».

– Ти про продукти? – уточнила співчутливо.

– Я про себе.

Діти – тренажери любові. Маленька дитина цілий рік навчається ходити: падає, встає, знову падає, встає... А любити ми навчаємося все життя. І діти – наші маленькі «підручники».

О. С.



Плоди щедрості можуть сягати далеко



«В усьому збагачайтеся різноманітною щирістю, яка через нас складає подяку Богові. Бо справа цього служіння не тільки задоволення потреби святих, вона переповнена численними подяками Богові» (2 Кор. 9:11, 12).

Десятиліттями вважали, що валовий внутрішній продукт (ВВП) – це показник економічного зростання, який відображає рівень добробуту суспільства тієї чи іншої країни. Уряд і засоби масової інформації бачили у високому ВВП символ успіху та прогресу, сприяючи тому, що в розумах людей формувалося переконання: кількість матеріальних благ безпосередньо впливає на щастя. Не дивно, що переважна більшість прагне накопичення грошей і придбання власності. Однак згодом таку думку поставили під сумнів.

У 1972 році король Бутану, бідної азіатської країни, запропонував використати інший показник – валове національне щастя, щоб вимірювати щастя за якістю життя людини. Дослідники зі США Елізабет Дунн, Лара Акнін і Майкл Нортон вирішили відповісти на запитання: «Що більше сприяє щастю – витратити гроші на себе чи на інших людей?» Учасників експерименту поділили на дві групи. Перша група мала витратити отриману суму на інших, а друга – на себе. У результаті учасники першої групи почувалися щасливішими, ніж учасники другої групи. Ісус Христос сказав про це: «Блаженніше давати, ніж брати» (Дії 20:35).

Апостол Павло пише, що щедрість – це особливе служіння, адже не тільки задоволення потреби людей, а й сприяє тому, що багато хто дякує Богові. Інакше кажучи, Бог прославляється завдяки щедрості, коли вона виявляється від щирого серця. Плоди щедрості можуть сягати далеко. Спробуй робити регулярну пожертву, відповідну до твоїх доходів, нужденним, або через церкву. Порахуй і прийми рішення. Таке служіння прославляє Бога.

► Розкажіть, до Кого зверталися

Жінка позичила в сусідів посуд, а потім їй потрібно було продати оливу і повернути його. Сусіди знали про смерть її чоловіка. Проте вони помітили, як щовечора в оселі їхньої сусідки горить світло. Отже, були кошти на світло. При нагоді вони запитали, звідки в неї кошти на прожиття, бо знали про її скрутні обставини: доходу не було, лише борги залишилися. Хто був Джерелом їхнього благословення? І ця жінка та її сини розповідали про чудо, яке Бог зробив у їхньому житті. Це було сильне свідчення. І ми можемо під час війни свідчити ближнім про досвіди з Богом. **Місію можна виконувати навіть тоді, коли ви нічого не маєте. Нам потрібно проявляти послух Богові й віру в Нього.**

Згодом, мабуть, жінка пошкодувала, що не взяла в сусідів більше посуду. Це був розмір її віри. Віра в кожного з нас різна. Оглядаючись на минуле, ми шкодуємо, що не провели більше часу в молитві, церкві, служінні, не досліджували глибше Святе Письмо.

Сьогодні Бог особливо захищає вразливу категорію людей: удів, інвалідів, людей похилого віку, тих, хто має вади, велику скруту, які почуваються покинутими, які неспроможні робити те, що могли раніше. Таких людей навколо нас багато, і ми можемо піклуватися про них. Бог обрав цю жінку, щоби показати Свою любов.

Перегляньте сьогодні сторінки зі своїми сусідами, дітьми. Проаналізуйте свою репутацію. Змінійтеся на краще. Доки ми живі, доти можемо дещо зробити. Оточіть себе гідною духовною підтримкою. Сьогодні важко духовно жити наодинці. Божий лендліз почав діяти відтоді, як ми прийшли в цей світ. Христос підписав його. Ми не можемо нічого зробити, щоб забезпечити себе. Війна в нашій країні це показала. Ми залежні від Бога. Нехай для вас буде важливо, щоб саме Бог розв'язав вашу проблему.



Леонід
Рутковський

УРА, У НАС ЗНОВУ БУДЕ БАБУСЯ!

Усі беруть дітей із дитбудинку, а я вирішила забрати чужу бабусю з будинку для людей похилого віку. Жоден із друзів і сусідів не схвалив мого вчинку. Усі покрутили пальцем біля скроні зі словами: «Зараз і так важкий час, а ти ще собі й нахлібницю взяла в хату!» Та я впевнена, що роблю правильно.

Раніше ми жили вчотирьох: я, дві мої доньки й моя мама. На жаль, нещодавно мама померла, і ми залишилися втрьох. За ці місяці ми з доньками зрозуміли, що маємо ще багато сил і часу, тому можемо витратити їх на допомогу іншій людині.

Ще зі школи в мене був близький друг, який до 30 років, замість того щоб побудувати сім'ю і кар'єру, став алкоголіком. Найсумніше, що він вимагав у мамі пенсію на алкоголь. А коли вона перестала давати йому гроші, то просто віддав їй до будинку престарілих, забравши та пропивши її квартиру.

Я знала тітку Зіну з дитинства, як і вона мене. Раз на місяць ми з доньками заїжджали до неї в гості та привозили смаколики. На мою ідею доньки відреагували позитивно, а молодша Рита, якій



зараз 4,5 роки радісно закричала: «Ура, у нас знову буде бабуся!» Ви навіть уявити не можете, як зраділа бабуся Зіна. Вона так довго плакала від радості, що довелося накапати їй заспокійливих ліків.

Уже декілька місяців ми живемо з бабусяю Зіною душа в душу. Ми всі любимо одна одну. От лише ніяк не можемо зрозуміти, звідки в бабусі, котрій вже йде восьмий десяток, стільки енергії. Адже вона щодня встає о шостій ранку, а ми прокидаємося від аромату свіжоспечених млинців або оладок.

Марія

КІМНАТА, У ЯКІЙ НІХТО НЕ ХОЧЕ ЖИТИ

Університет Тейлора – міжконфесійний християнський університет, розташований в Індіані (США), заснований 1846 року. Багато років тому, коли іноземних студентів у цьому університеті ще було мало, туди приїхав навчатися юнак з Африки. Для навчального закладу це була велика подія, особливо через його хорошу академічну підготовку.



Ректор особисто привітав його та провів по всіх будівлях університету. Після того, як вони побували у гуртожитку, він запропонував новому студенту вибрати будь-яку кімнату. Відповідь викликала здивування: «Якщо є кімната, у якій ніхто не хоче жити, поселить мене туди». Ні до, ні після нього ніхто не звертався з таким проханням.

Поставити чужі інтереси вище за свої – так чинив Христос, наш вищий взірць служіння. Це поєднання готовності, жертвовності та покори, яке долає втому і бажання комфорту, щоб насамперед подбати про чужі потреби, а не свої.

Брайан Вілкерсон одного разу сказав: «Якщо є робота, яку ніхто не хоче виконувати, я її зроблю. Якщо є людина, з якою ніхто не хоче сісти, я сяду поруч із нею. Якщо є черствий шматок хліба, я візьму цей шматок. Якщо є місце для паркування, яке далеко від церкви, я припаркуюся там. Якщо є бар'єр, який ніхто не хоче долати, то я зроблю це. Якщо є жертва, на яку ніхто не готовий, я її принесу» (див. Луки 22:24–27).

ПРИГАДАЙ, ЯК БОГ ДОПОМАГАВ ТОБІ

Сусідка, чий син не їв цілий день, у розпачі просила: «Еммо, дай трохи хліба, будь ласка!» У Югославії йшла війна, і в маленькому Земуні, передмісті Белграда, бракувало продуктів. Із залишків борошна Емма спекла невеликий коржик, якого ледве вистачало для її дітей. Сусідка, відчувши запах випічки, прийшла до неї і благала дати шматочок хліба. Емма не змогла

відмовити. Вона дала їй шматок дорогоцінного хліба, а решту з'їли її діти за лічені секунди. Емма помолилася, щоб вони міцно спали вночі й не прокидалися, плачучи від голоду.

Якось Емма та її чоловік сховали двох солдатів у розташованій позаду їхнього будинку гірській ущелині, що слугувала коморою. Молоді солдати нагадали їм їхніх старших синів, які були в армії. Ризикуючи

«Розділи з голодним свій хліб, а бідних, які без даху, введи у свій дім. Якщо побачиш нагого, зодягни, і не погордуй родичем з твого потомства» (Ісаї 58:7; переклад Р. Турконяка).

своїм життям, Емма з чоловіком переодягнули їх в речі синів. Вони молилися, щоби Бог зберіг їхні життя.

Буває так, що виникає думка допомогти комусь, а внутрішній голос починає нашіптувати: «Коли справи підуть краще, коли обставини будуть сприятливіші, тоді ти зможеш допомогти». Чого ти чекаєш, аби почати допомагати ближньому? Чекаєш того дня, коли тобі повернуть усі борги, коли завершиш власні проекти чи отримаєш підвищення зарплати? У світлі історії, що сталася з моїми бабусею та дідусем, мені стає соромно, якщо в мене виникають такі думки. Ісаї говорить про нову можливість для всіх, хто засоромився і віддав себе в руки Бога: *«І будеш давати голодному хліб свій, і знедолену душу наситиш, – тоді-то засвітить у темряві світло твоє, і твоя темрява ніби як полудень стане, і буде Господь тебе завжди провадити, і душу твою нагодує в посуху, кості твої позміцняє, і ти станеш, немов той напоєний сад, і мов джерело те, що води його не всихають!»* (Ісаї 58:10, 11).

Пригадай, як Бог допомагав тобі. Один зі способів віддячити Йому за це – поділитися тим, що в тебе є, з людьми, які перебувають у гіршому становищі.



КРАЩЕ СЬОГОДНІ, НІЖ ЗАВТРА

Наприкінці дев'ятнадцятого століття Е. Уайт написала: «Сьогодні один долар цінніший для справи Божої, ніж десять доларів у майбутньому». Справа Божа, згідно з Біблією, – це прагнення людини, перетвореної Духом Божим, відновити Божі принципи на всій планеті. Одним із напрямів справи Божої в усі віки було таке: *«Ні вдови, ні сироти не утискуйте»* (Вих. 22:22). Захищати знедолених і допомагати їм – це справа Божа. Сьогодні один долар цінніший для справи Божої, ніж десять доларів у майбутньому.

Одна гривня сьогодні може зробити одну кількість добра, а в майбутньому іншу. Звичайно, набагато менше. За цю гривню завтра можна купити набагато менше речей для сиріт, продуктів для тих, хто перебуває в будинках для людей похилого віку, ніж сьогодні. Та найстрашніше навіть не те, що гроші знецінюються, а життя дорожчає з кожним днем. Страшне те, що якщо я не

зміг мудро розпорядитися останньою гривнею зі свого портмоне, то я не зможу розпорядитися своїм майбутнім. Якщо гривня у моїй владі, бо в мене в кишені, то про час я такого сказати не можу. І річ навіть не в тому, що я можу не дожити до п'ятдесяти чи сімдесяти років. Річ у тім, що до тридцяти, наприклад, у мене навіть з голови вилетить думка про те, що я можу комусь віддати свою гривню. Одна гривня сьогодні краща, ніж десять гривень завтра.

Те, що я не зробив сьогодні, завтра буде зробити набагато важчим. Де гарантія, що бажання комусь допомогти, що заглушується мною сьогодні, раптом виявиться настільки сильним, що я віддам не десять, а сто гривень? Де гарантія того, що я різко зміню своє мислення, свої звички, уподобання? Зазвичай бажання, які ми поховали, насилу воскресають до нормального життя.

Навіть одна гривня, віддана на Божу справу із запізненням, здатна

принести відчутну користь у майбутньому. **У людини не формується звичка: якщо вона не дала сьогодні якийсь мінімум, то завтра навряд чи дасть у десять чи сто разів більше. Яка мізерна ця гривня буде завтра, як мала і, можливо, несвоєчасна** (див. Якова 2:15, 16). Краще сьогодні, ніж завтра.

Олег Назаров



НЕ ВИТРАЧАЙ ГРОШІ З ДЕСЯТИНИ

«Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:10).

Якось, ідучи додому з університету, я почав молитися: «Пробач мені, Боже, за те, що я використав Твої гроші з десятини. Я обіцяю Тобі: якщо Ти допоможеш мені повернути Твої гроші, я більше ніколи не візьму жодної копійки для себе. Я буду вірний Тобі». Я продовжував молитися, поки йшов 12 км від університету до своєї квартири. Я шукав миру з Богом так само сильно, як хотів їсти, оскільки був дуже голодний.

Повернувшись додому, побачив, що мені прийшов лист від рідних, у якому було 50 лей. Це була відповідь на молитву – гроші на їжу. Відчуваючи голод сильніше, ніж будь-коли у своєму житті, я згадав обіцянку, яку щойно дав Богові. Незважаючи на сильний голод, я вирішив дотриматися своєї обіцянки. Я мав віддати 40 лей, які взяв з десятини раніше, і п'ять лей десятини з 50 лей, які щойно отримав. Я відразу віддав скарбнику громади 45 лей десятини, перш ніж у мене виникла спокуса придумати, як повернути борг пізніше.



На їжу залишилося лише п'ять лей. Я пішов у магазин, купив трохи недорогих продуктів. Їжі було небагато, але я був радий, що повернув належне Богові.

Невдовзі, коли я йшов додому з університету, вирішив скоротити шлях через міський парк. Не звертаючи уваги на те, що було навколо, я молився, бо мені було сумно. Раптом я почув, як мене покликали на ім'я, і, обернувшись, побачив літнього чоловіка, який сидів на лавці в парку.

– Павле, як справи? – запитав він.

– Добре, – ввічливо відповів я.

– Тобі недобре на душі, ти плачеш.

Ми мало з тобою знайомі, але я тебе знаю. Щосуботи я бачу, як ти співаєш у хорі. Я 92-річний адвокат на пенсії, який сидить у громаді й насолоджується твоїм співом. Тепер скажи мені, куди ти йдеш?

– Я йду додому з університету.

– Це довгий шлях, щоб ходити щодня. У тебе немає грошей на автобус, чи не так?

– Усе гаразд, я не проти ходити пішки, – зніяковіло відповів я.

– Ти засмучений. Будь ласка, сядь на хвилинку. Я хочу поговорити з тобою. Я планував допомогти комусь своїми грошима і чекав, коли Бог покаже мені когось, хто справді потребує цього. Ось що я маю намір зробити для тебе. Я даватиму тобі 500 лей щомісяця, доки ти не закінчиш університет. У мене також є дуже дорогий діловий костюм і пальто, які мені більше не потрібні, і я хочу, щоб ти їх носив, якщо не гидуєш. Я впевнений, цієї зими вони тобі знадобляться, – сказав він з усмішкою.

Намагаючись віддячити добродійнику, я отримав ще й мудру пораду. Літній чоловік урочисто сказав:

– Ніколи не забувай: коли в тебе з'являться гроші, завжди поділися ними з нужденними. Гроші насправді не належать нам, Бог дав їх у наше розпорядження.

Решту дороги додому я летів, як на крилах. Дякую Богові за такий досвід вірності Йому в десятині. Я й не міг мріяти про такі рясні благословення.



**Павло
Гоя**

ЗВІЛЬНЕНІ БОГОМ

Одного разу під час війни мені зателефонувала моя подруга й сестра по вірі Любов Черепніна. Вона сказала, що її син Сергій



Сім'я сина Сергія

і його сім'я потрапили в оточення в селі Макарів, яке під Києвом. Окупанти заїхали в село й заборонили жителям виходити зі своїх будинків. Сім'я спустилася до підвалу і була там три доби без світла. Телефони не працювали. Лише декілька разів вони вмикали мобільний телефон, аби повідомити, що продовжують сидіти в підвалі. Ми молилися з Любою за обітницею псалма 31. Молилися ми за них і в цілодобовому молитовному ланцюжку. У суботу Люба пішла на богослужіння. У церкві їй зателефонував чоловік і повідомив, що діти звільнені. Уночі з невідомої причини окупанти знешкодили самі себе, перестрілявши одне одного. Це дало можливість людям вийти зі сховищ, сісти в автівки й виїхати на трасу

Любов Черепніна



Київ – Житомир. Під ударами ракет усім вдалося виїхати до безпечних районів. Дякуємо Богові за збережене життя.



**Ольга
Сич**

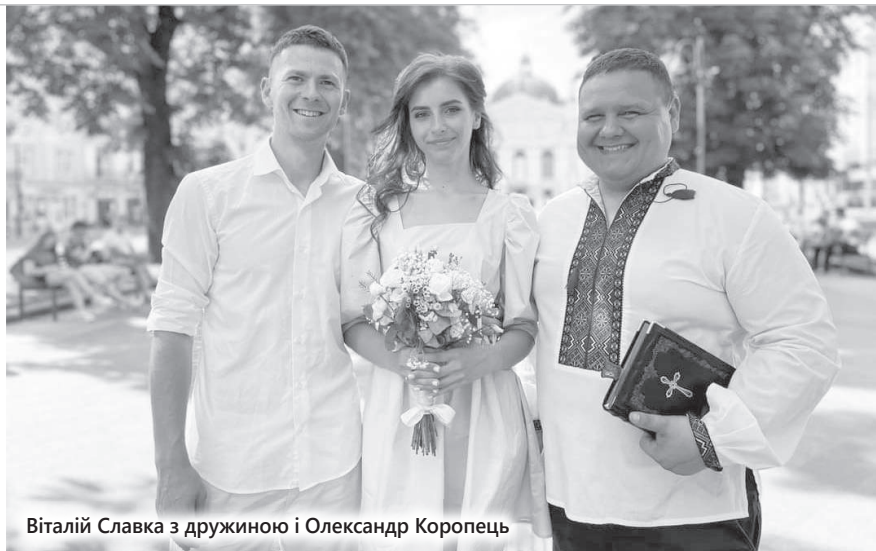
ОБСТЕЖ ОЧІ

«Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться» (Матв.6:33).

Як отримувати Божі благословення, а не тільки читати про те, як хтось їх отримав? Працюй, звершуй служіння. Уїнстон Черчилль у своїй промові після перемоги в Другій світовій війні сказав: «Ніколи, ніколи не здавайтесь!» Промовивши ці слова, він поклав мікрофон і пішов зі сцени. Тисячі людей були шоковані, адже вони приїхали за сотні кілометрів послухати його промову.

Поганий зір турбував мене із самого дитинства, і настала мить, коли я перестав розпізнавати людей за декілька метрів. Я запланував поїздку до Польщі, щоб заробити на операцію і заодно зустрітися з дівчиною, яка мене туди запросила. Уже збирався надіслати документи, і раптом мій друг Сергій сказав: «Незважаючи на локдаун через коронавірус, ми проводимо дитячий християнський табір на базі нашого спортивного клубу "Клан". Хочу, щоб ти звершував там служіння». Я знав, як учинити правильно, але прийняти це рішення було дуже складно. «Бог хоче, щоб ти мав гарний зір. Йому не потрібен сліпий служитель. Можливо, та дівчина, яка тебе запросила, – твоя доля», – такі думки роїлися в моїй голові.

З молитвою і постом Бог допоміг прийняти правильне рішення: залишитися в таборі та звершувати служіння. Табір відбувся, 80 % невіруючих дітей



Віталій Славка з дружиною і Олександр Коропець

почули про Бога і нині із задоволенням щосуботи відвідують наші зустрічі, які схожі на мінітабір, де грають у розвивальні ігри, слухають історії про Бога та ін. Діти з нетерпінням чекають наступного року, щоб знову поїхати в табір.

Згодом, спілкуючись із дівчиною, яка запрошувала мене на роботу до Польщі, я дізнався певну інформацію. Робота, на яку я мав їхати, – це збір ягід на полі. Скільки кілограм зібрав – стільки грошей і отримав. Поля для збору ягід випадково отруїли, урожай був невеликий, ішов дощ, і велику частину часу люди, які приїхали заробити, сиділи вдома. Чи заробив би я там гроші? Ні! Ні заробітку, ні служіння.

Минуло три місяці. Якось молодіжний керівник Західної конференції Олександр Коропець сказав: «Віталію, обстеж очі». «Немає коштів на операцію. Який сенс робити обстеження?» – відповів я. «Ти роби його, а далі буде видно», – наполіг Олександр. Я погодився, і ми з ним зустрілися біля клініки

у Львові, де він записав коротеньке відео, у якому сказав: «Збираємо кошти на операцію». Протягом трьох днів небайдужі люди пожертвували для мене 35 000 грн. Мені зробили операцію. Тепер я бачу! Я вдячний усемогутньому Богові, Який подбав про мене через людей і повернув мені зір.

Завжди роби вибір на користь Бога. Відклади всі свої запитання, плани, страхи. Він усе влаштує, доки ти будеш звершувати служіння, до якого Він тебе покликав. На цьому таборі я зустрів дівчину, з якою ми згодом одружилися. **«Шукайте Царства Божого більше, аніж ще чогось, і пам'ятайте: молитва і праця, праця і молитва – ось справа всього вашого життя. Ви повинні молитися так, ніби успіх і слава повністю залежать від Бога, а працювати так, ніби все залежить від вас» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 538).**



Віталій
Славка

ВІДВАЖТЕСЯ ПРОСИТИ ПРО БІЛЬШЕ

«Бо кожний, хто просить, – одержує, і хто шукає, – знаходить, а тому, хто стукає, – відчиняють» (Луки 11:10).

Хочу розповісти невеликий досвід, як я одержала відповідь на свою молитву. Минулого навчального року я готувалася до ЗНО. Для мене це була важлива й відповідальна подія. Протягом усього року я наполегливо готувалася, але деякі предмети все ж таки давалися нелегко. Одним із них була англійська мова. За місяць до іспиту я не змогла прийти на пробне тестування, оскільки воно було в суботу, але написала його вдома наступного дня й віднесла репетиторові на перевірку. Результати були невтішні: усього 141 бал з 200. Я продовжувала готуватися й молитися.

Настав день іспиту. Господь допоміг мені заспокоїтися на іспиті, адже я про це дуже просила. Проте найцікавіше трапилося через два тижні, коли я очікувала результати. Протягом цього часу я читала книгу Мелоді Мейсон «Отважтесь просити о большем», де йшлося про силу молитви й про те, що Богові приємно, коли ми звертаємося до Нього з проханнями.

Уранці я побачила повідомлення від однокласників, де вони ділилися своїми балами з англійської мови. Прийшли результати. У голові була лише одна фраза: «Боже, допоможи». Я ще декілька годин не дивилася свої бали, а тільки молилася. Я знала: навіть якщо оцінка вже стоїть, для Бога немає нічого неможливого, Він може все змінити. Та чомусь я наважилася просити саме про 174 бали. Я вірила, та водночас вагалася, що це можливо. Які 174 бали, коли

на пробному тестуванні було 141? Однак я просила. Коли я наважилася подивитися результати, то була шокована. Я отримала саме 174 бали. Я не знаю, що більш дивовижне: такий високий бал чи те, що було саме те число, про яке я молилася.

Господь хоче допомагати нам, але чи готові до цього ми? Чи хочемо ми отримати Його підтримку? Господь дає нам обітницю. Коли ми просимо про щось у молитві, Він, звичайно, це дасть, а можливо, ще більше та краще, ніж ми очікуємо (див. Луки 11:10). Якщо Бог говорить нам «ні», то це означає лише одне: те, що ми просимо, не найліпше для нас. Тоді Його відмова нам краща, ніж наше прохання. Не припиняйте молитися, будьте наполегливі. Господь бажає допомогти нам.

Марія Вабищевич



ОСОБЛИВІ 200 ДОЛАРІВ

Нещодавно мій рідний брат Андрій знайшов 200 доларів, і в нього виникла думка допомогти хворій людині, відправивши її на лікування до одного з адвентистських санаторіїв. Через декілька днів він несподівано зустрів свого тренера з карате Миколу, якого не бачив багато років. Андрій був вражений, наскільки змінився кремезний чоловік. Раніше він, маючи силу й бандитський авторитет, міг одним махом ноги у вуха позбавити людину слуху. А зараз, блідий і дуже худий, чоловік ледве йшов. Андрій запитав, що з ним сталося? Микола відповів: «Інфаркт».

Трохи поспілкувавшись із давнім знайомим, Андрій запропонував йому поїздки до нашого санаторію, і Микола відразу погодився. Після цього брат знайшов потрібний санаторій, де мали прийняти хворого на відпочинок і лікувальну терапію. Лікарка із санаторію лише попросила зробити кардіограму перед заїздом.

Знайомий Андрія, зробивши кардіограму, одразу ж потрапив до стаціонару, оскільки в нього була сильна аритмія, а також інші значні порушення серцевої діяльності. Стан Миколи був такий, що навіть найменша пройдена

відстань призводила до ускладнення дихання.

Андрій, відвідавши свого тренера в лікарні, запропонував помолитися про його одужання та зміну способу життя. Той погодився, а після молитви сказав, що в нього аж пішли мурашки по шкірі, настільки сильно його вразила молитва Андрія. Мій брат пообіцяв відвідати Миколу наступного дня, але, приїхавши до лікарні, не знайшов його в палаті. Зателефонувавши йому, дізнався, що Микола вдома, його відпустили на вечір.

Дивовижним у всьому цьому, за свідченням Миколи, є те, що він лише вдома зрозумів: після молитви йому стало легко дихати і він зміг вільно ходити. Уранці прийшла медсестра та сказала: «Що з вами сталося? Ви сяєте від щастя!» Андрій промовив: «Це все тому, що Бог почав діяти у твоєму житті! Господь поруч. Він з нами!» Слава Богові за почуту молитву. Зустріч Миколи з Андрієм була невинуватковою. Досвід ще не завершився, адже Микола має вирушити на лікування до санаторію, тому просимо молитися за нього, щоб він пізнав Бога всім своїм серцем і відчув Його цілющу руку.



Ольга
Сич

БУДЬ БЛАГОСЛОВЕННЯМ ДЛЯ КОГОСЬ

Якось із одним знайомим пастором сталася цікава історія. Він молився Богові: «Господи, допоможи мені не забувати, що в моїй поведінці люди бачать Тебе і Твій характер. Допоможи мені здійснити Твої плани, бути слугою та світлом, бути благословенням і правильно представляти Тебе. Допоможи мені жити так, як жив Ісус. Сам я не можу цього зробити, тому наповни мене Своєю присутністю. Відкрий мої очі, щоб я бачив потреби людей і знав, як їм допомогти. Будь ласка, дай мені мудрості». Після цього він вийшов з дому зі словами пророка Ісаї на вустах: «Ось я, Господи, пошли Ти мене. Використовуй мене й допоможи мені бути благословенням для когось».

Потім пастор і його дружина пішли до магазину. Під час молитви він почув внутрішній голос: «Іди до школи». Пастор подумки відповів: «Навіщо мені йти до школи? Зараз канікули. Там нікого немає. Школа зачинена». Він вирішив поділитися цим зі своєю дружиною: «Я молився, щоби Бог використав мене сьогодні та зробив благословенням для когось. Я відчув спонукання піти до школи». Дружина промовила: «Думаю, це не Бог. Ти ж знаєш, що зараз канікули, тому школа зачинена. Там нікого немає».

Пастор усе ж таки послухався свого серця, завів автомобіль і поїхав до школи. Школа, звичайно ж, була зачи-



нена, як і вхідні ворота. Проте перед ворітьми сидів якийсь чоловік і плакав. Пастор звернувся до нього: «Чим я можу вам допомогти?» Той чоловік відповів: «21 рік тому я навчався в цій школі й дізнався про Бога. Проте потім я став поганою людиною і потрапив до в'язниці. Після того як мене відпустили, я знову вчинив злочин і потрапив до в'язниці, а потім знову та знову. Загалом я провів у в'язниці 21 рік. Це зруйнувало моє життя, мою сім'ю, моє майбутнє... Я хочу розвернутися на 180° на моєму шляху, але не знаю, як це зробити. Я приїхав сюди, подумав-

ши, що хтось, можливо, навчить мене розуміти Святе Письмо і допоможе мені повернутися до Бога. Прийшовши сюди, побачив, що двері зачинені. Тому я помолився: "Господи, будь ласка, пошли когось мені на поміч"».

Пастор, вислухавши історію чоловіка, промовив: «Знаєте, я сьогодні вранці молився: "Господи, використай мене. Хочу бути благословенням для когось". І Бог послав мене до школи. Я допоможу вам повернутися до Бога».

Підготувала
Лідія Власик

«У тісноті я кликав до Господа, – і простором озвався до мене Господь! Зо мною Господь – не боюся нікого, що зробить людина мені? Господь серед тих, що мені допомагають, – і побачу загибель своїх ненависників. Краще вдаватися до Господа, ніж надіятися на людину, краще вдаватися до Господа, ніж надіятися на вельможних! Всі народи мене оточили, – я ж Господнім Ім'ям їх понищив! Оточили мене й обступили мене, – я ж Господнім Ім'ям їх понищив! Оточили мене немов бджоли, та погасли вони, як терновий огонь, – я-бо Господнім Ім'ям їх понищив!» (Псал. 118:5-12).

Такі рядки зі Святого Письма надихають і допомагають збагнути, який курс обрати для себе в нелегкому виборі або скрутних обставинах. Та лише тоді ці рядки мають силу й наставляють тебе, коли ти читаєш їх і віриш Господу.

Саме таку картину я спостерігала, коли спілкувалася з моїм тепер уже чоловіком Володимиром, а тоді лише просто знайомим. Мій чоловік служив в АТО на сході України рік і вісім місяців у 2015 – 2017 роках. Саме тоді ми спілкувалися з ним у соцмережах на тему духовності й релігії. Під час першого знайомства з Господом він був інтелігентною людиною, не мав шкідливих звичок, проте духовність не відігравала важливої ролі в його щоденному житті. До того ж розчарування в різних питаннях на війні бувають щоденно, і саме вони стали спусковим механізмом для відчуття потреби в Господі. На полі бою, на передовій, боронячи нашу державу, він почав відчувати потребу в розвитку цієї сфери свого життя – духовності. Саме під кулями Володимир відчув нагальну потребу в допомозі й керівництві вищої Сили, пошуку Бога і Його захисту.

Ми спілкувалися вже певний час, і він почав читати Біблію. Згодом ми почали молитися разом по телефону. Наша молитва була про те, щоби його забрали з першої лінії фронту подалі, де не потрібно буде брати до рук зброю. Через декілька місяців його перевели на другу лінію фронту, але й там було неспокойно. Ми продовжували молитися про це, і через пів року Володимира перевели на третю лінію фронту і призначили військовим кухарем. Для нього це було справжнє чудо. Він побачив конкретну відповідь на нашу молитву. Відтоді він почав більше довіряти Богові та знайомитися з Ним ближче.

Після майже двох років служби Володимир звільнився, а через рік став адвентистом сьомого дня. Незабаром ми одружилися. Цьогоріч, відколи

«ІДЬ ДОДОМУ!»



Володимир і Світлана Цюцюри

розпочалася широкомасштабна війна на території України, Володимира, члена Церкви АСД, призвали як резервіста в ЗСУ. Переді мною та моєю сім'єю постало завдання зробити все можливе, залежне від нас, довіряючи Богу. Ми ревно молилися перед тим, як Володимир пішов до військкомату.

«Я маю свідоцтво про хрещення, я член Церкви, саме тому не відмовляюся від служби в ЗСУ, але зброю до рук брати не хочу й не можу за релігійними переконаннями».

Наша молитва була про те, щоб йому не довелося знову брати зброю до рук.

Перший візит до військкомату не виправдав наших сподівань, адже на слова мого чоловіка, що він християнин, йому відповіли: «Ми теж християни. То й що з того?» «Я маю свідоцтво про хрещення, я член Церкви, саме тому не відмовляюся від служби в ЗСУ, але зброю до рук брати не хочу й не можу за релігійними переконаннями», – продовжував переконувати Воло-

димир. У відповідь почув: «Цікавий у тебе папірець, та він не звільняє тебе від військової відповідальності, не надає права не служити чи не брати зброю до рук.

Тому завтра о 16:00 виїзд до обласного центру на розподілення по областях, де йдуть бойові дії. Та оскільки ти так просиш, ми поставимо зірочку біля твого прізвища, що ти віруючий».

У нас була ще одна доба на підготовку й молитву, а разом із тим на духовну боротьбу, довіру Богові й переживання. Наступного дня ми з Володимиром прийшли на вказану годину, довго чекали, доки чотири автобуси наповняться чоловіками. Я спостерігала за тим, яких молодих чоловіків і хлопчиків забирають у саме пекло війни. На це було боляче дивитися.

Наступного ранку мій чоловік сидів перед командуванням у військкоматі в обласному центрі та знову зауважив, що він віруючий, адвентист, служити, захищати країну не відмовляється, але не хоче й не може брати до рук зброю. На що цього разу він почув відповідь, яка шокувала: «Віруючий? Гаразд, віруючий, їдь додому. Нам зараз такі, як ти, не потрібні. Успіхів».

Через декілька годин він був удома. Ми були щасливі, вдячні Богові за такий досвід. Чоловік записався до тероборони. Його взаємини з Господом стають дедалі міцнішими. Оскільки він «молодий» у вірі, такі досвіди надихають і мотивують зростати в Христі. *«Будьте сильні та відважні, не бійтеся, не лякайтеся перед ними, бо Господь, Бог твій, Він Той, Хто ходить з тобою, – не опустить Він тебе й не покине тебе» (П. Зак. 31:6). Слава Богу!*

Це були перші дні широкомасштабного вторгнення російських військ на територію України. Знаю ще декілька випадків, коли наших хлопців-адвентистів відпустили додому саме тому, що вони віруючі. Нехай наш досвід залишається натхненням для християн, котрі сьогодні отримують повістки до лав ЗСУ, або вже в дорозі до місця служби, або ж перебувають на передовій. Бог не залишить нас. Він має Свій план для нашого життя. Його воля – це благодать для нас. Він захистить. Він збереже. Він зміцнить нас у всіх випробуваннях, які очікують нас зараз і перед Його грандіозним Другим приходом на нашу Землю.

«Жодна зброя, що зроблена буде на тебе, не матиме успіху, і кожнісінького язика, який стане з тобою до суду, осудиш. Це спадщина Господніх рабів, а їхнє оправдання від Мене, говорить Господь» (Ісаї 54:17).



Світлана Цюцюра

Ми вчимо Божу пісню

Удень, чуючи інші голоси, пташка, що сидить у клітці, не заспіває пісні, якої її хоче навчити господар. Вона засвоїть лише уривок з неї, проте ніколи повністю не відтворить мелодію. Коли господар накриває клітку та ставить її в таке місце, де пташка слухатиме лише одну пісню, яку має співати, у темряві вона намагається вторити їй, доки не запам'ятає. І ось з її грудей лине досконала мелодія. Потім з клітки знімають полотно, ставлять її туди, де вона була раніше, і відтепер пташка може співати цю пісню й при світлі.

Так і Бог чинить зі Своїми дітьми. У Нього є пісня, якої Він бажає навчити нас. Якщо ми засвоїмо її в сутінках страждань і горя, у темний період нашого життя, то потім співатимемо її завжди і жодні сторонні голоси не зможуть збити нас з мелодії.



ПІДНІМАЙТЕСЯ ВИЩЕ ВСІХ ГЛУЗУВАНЬ



Коли вчитель перестав писати на дошці таблицю множення, він поглянув на учнів. Вони сміялися з нього через те, що перший приклад був розв'язаний неправильно. Учитель сказав: «Я навмисно написав перший приклад неправильно, оскільки хотів, щоб ви навчилися чогось важливого. Це було зроблено для того, щоб ви знали, як світ ставитиметься до вас. Ви бачили, що я написав правильно дев'ять прикладів, але ніхто з вас не похвалив мене за це. Ви всі висміювали та критикували мене через одну помилку, яку я зробив».

Багато хто мало цінуватиме те добре, що ви робите неодноразово, але вони критикуватимуть вас за одну-єдину помилку. Не розчаруйтеся. Завжди піднімайтеся вище всіх глузувань і неконструктивної критики, яка не допомагає зростати. **Залишайтеся сильними, виправляйте свої помилки й навчайтеся. Оступитися може кожний. Визнати свою помилку і піднятися може лише сильна в Богові людина. Якщо ви побачили, що людина помилилася, простягніть їй руку, допоможіть виправити її.**

Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA75380805000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

BOOKSON
Інтернет-книгарня

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

ХРИСТИЯНСЬКІ КНИГИ

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
lifesource.ua

Можлива оплата картою «Підтримка»



Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, В. Кривой
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
dzherelo@ukr.net

lifesource.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.